

som under forskjellige Navne havde at søre Tilfyn med ham indenfor Foreningen. Det burde fremdeles være fastsat, at en saadan Forenings Virksomhed, dens Kasse, Bøger, Beholdning og Alt, hvad den havde at raade over, skulde, naar det blev forlangt af respectable Interessenter, være underkastet Regjeringens Eftersyn, og at dette Eftersyn skulde offentliggjøres. Det høie Thing vil let se, at der er en meget betydelig Forskjel mellem disse to Systemer, det ene, som stiller Foreningerne under Regjeringens stadige Tilfyn, og det andet, som kun lader Regjeringen træde op, naar dens Hjælp paakalbes af en berettiget Interesse. Naar Tilfynet skal være stadigt, bliver det frugtesløst, netop fordi den Opgave, som er stillet Regjeringen, er alt for betydelig, ja ligefrem umulig, naar man ser hen til, hvor mange Instituter af den Slags der kan reise sig. I det andet Tilfælde, naar Regjeringens Bistand paakalbes i de enkelte Tilfælde, hvor der reiser sig Mistanke om, at det ikke henger rigtig sammen med en Forening, at den Kasse, som den staaer til Bogs med, i Virkeligheden ikke eksisterer, at den bliver ved at tegne Forsikringer, uagtet Forholdet er det, at der ikke eksisterer nogen Reserverfond, kort sagt, at det Hele er Blendværk, vil Regjeringens Bestand derimod kunne være til uberegnelig Nytte for de Personer, som have knyttet deres Bælfærd til en saadan Forening. Det er den Wei, man har fulgt i England, hvor man som bekendt er meget nænsom med at indblande Regjeringen i private Retshforhold, men hvor man til Trods for Engländernes indgroede Modbydelighed derfor dog ved toende Love af 1862 og 1867 har betraadt den Wei, jeg har tilladt mig at antyde. I Italien og Frankrig har man gjort det Samme, og denne Gjenstand har ligeledes været en Hovedopgave for de tydske Retslærde i de Forsamlinger, de have holdt, for at drøfte de Interessenter, som beskæftigede Lydsforand. Det er saaledes efter min Mening den Anse, der kan fremsættes imod nærværende Lovforslag, at den Maade, hvorpaa det har søgt Betryggelse for de Forsikrede, er fuldstændig illusorisk og utilstrækkelig, og jeg tror derfor, at det egner sig til at forbedres derved, at der indføres et ganske anderledes skarpt og virksomt Tilfyn med disse Foreninger, end der fra Forslagsstillernes Side er bragt i Forslag. — Jeg skal dernæst gaa over til det andet Punkt, som forekommer mig at være af Vigtighed, nemlig den Egelighed, som bør finde Sted mellem de Foreninger, hvormed dette Lovforslag beskæftiger sig, og andre Selskaber, som beskæftigede sig med samme Art af Forretninger. Naar man erkjender, at der bør gives legal Panteret for Brandassurancer ved gjenfaldige Foreninger, ser jeg ikke, hvorfor man da ikke ogsaa skulde kunne indrømme Præmieforeninger en lignende Fordel med Hensyn til den Præmie, som saadanne Selskaber have krediteret. Det retlige Synspunkt maa blive det samme,

nemlig det, at da der her er Tale om Udgifter, som gjøres, for at Gjenstandene kunne bevares, er det naturligt, at de Personer, som have Interesse i, at Gjenstandene ikke forgaa ved Ildbrand, komme til at staa tilbage for den Fordring, som har sit Udspring derfra. Dernæst skal jeg bemærke, at Egeligheden i dette Lovforslag er søgt tilveiebragt paa en besynderlig Maade, naar man sammenligner det med Loven af 23de April 1870 om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger og den tilsvarende Lov med Hensyn til Kjøbstadbygninger. Jeg har her Loven af 1870, som omhandler Brandforsikringen for Landbygninger, for mig, og der omtales deri en Række af Forpligtelser for denne Forening, men det er kun enkelte af dem, man har ment det nødvendigt at paalægge disse nye Brandforsikringer. Man har udstedt de Byrder, som paahvile den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, men man har ment ikke desto mindre at kunne tillægge de nye Foreninger samtlige de Fordele, som ere tillagte den almindelige Brandforsikringsforening for Landbygninger. Det forekommer mig imidlertid, at Egeligheden fordrer, at man, naar man vil have Fordelene, ogsaa maa have Byrderne, og naar man ønsker at tillægge de nye Foreninger samtlige de Fordele, som ere tillagte de almindelige Brandforsikringsforeninger for Land- og Kjøbstadbygninger — Noget, jeg i og for sig finder ganske berettiget — maa man nødvendigvis paalægge dem de samme Forpligtelser, men det er ikke Tilfældet. Der er navnlig en meget byrdefuld Forpligtelse, for hvilken man vil holde de nye Foreninger fri, hvorved man vil skabe en Tilstand, som vil være uretfærdig imod de gamle Foreninger, og som vil begunstige de nye. I Loven af 1870 § 2 Litra C. staaer der nemlig, „at Forsikringen vedbliver at staa aaben for alle private eller offentlige Bygninger, som ere forvarlig indrettede imod Brandfare; igjennem Vedtægten træffes nærmere Bestemmelse om, hyad der som Bygningstilbehør kan fordras optaget under Forsikringen, hvilke Bygninger paa Grund af deres Benyttelse undtagelsesvis kunne undtages fra Forsikringen, samt om hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til Bygningens Udskiftelse af Forsikringen“ osv. Denne Forpligtelse har man ikke ment det nødvendigt at paalægge Foreningerne i det foreliggende Lovudkast. Fremdeles hedder det i samme Paragraf Litra D: „at ingen under Forsikringen indtegnet Bygning maa udslettes af samme paa Grund af resterende Kontingent, ikke heller efter Begjæring af Eieren eller den, der lige over for Forsikringen træder i Eiers Sted, udslettes af Forsikringen eller forsikres under sin Værdi, forinden den, der begjæver Udskiftelsen eller Nedskættelsen, har tilveiebragt Samtykke dertil fra alle dem, der paa den Tid, da Udskiftelsen eller Nedskættelsen skal finde Sted, ere indtegnede i Pantebogen som Pantekreditorer, saavel som for dem, der i Øvrigt ved thinglæste